
Aurora

---

13 - 17 kapitola

Zuzana Zrneková

---

www.zuzanazrnekova.sk

© 2023

Venovanie:

Tento príbeh venujem s láskou všetkým odvážnym dobrodruhom, ktorí sa vydali s odhodlaním, no možno i s tlúcim srdcom, na tú dobrodružnú cestu menom ŽIVOT. Je pre tých, ktorí cítia, že ich duša potrebuje pohladenie.

Zo srdca tento príbeh venujem aj mojej milovanej krstnej dcére Eli, ktorá mi dáva silu žiť a kráčať ďalej týmto životom. Mojej najbližšej rodine, ktorá je pri mne aj v tých najťažších chvíľach môjho života. Ďakujem vám moji drahí za slnečný svit, vďaka ktorému je môj život krajší. Tento príbeh s láskou venujem aj mojim pozemským anjelom, priateľom, ktorí sú tu, i tým, ktorí z tohto sveta už odišli.

Prehlásenie:

Tento príbeh je mojim autorským dielom, a je chránené autorským zákonom, preto prosím o jeho rešpektovanie. V súlade s autorským zákonom, je šírenie tohto diela, či jeho časti bez predchádzajúceho súhlasu autora zakázané a môže byť stíhané.

Zuzana Zrneková © 2023

V predchádzajúcich častiach ste čítali:

Ráno sa Célie prebúdzajú, počuje zvláštne zvuky a v mysli si preberá udalosti posledných hodín. Tieto prvé dni na ostrove trávi objavovaním nového a spomínaním na to, čo doposiaľ vo svojom svete zažívala.

No objavuje aj svoje vlastné pocity. Tie, ktoré sa od detstva učila držať na uzde a kontrolovať ich.

Napokon podniká cestu do údolia, k samotnému moru. Zisťuje, že život v údolí je o niečo iný ako v horskej osade. Tu, na ostrovnom páse Veľkého Strážcu prebehne obrad rozlúčenia sa s tými, ktorí zahynuli pri stroskotaní ich lode.

Opäť sa stretáva s Josephom, ktorý jej je oporou.

Príjemné čítanie

Obsah:

Venovanie a prehlásenie	02
Rekapitulácia a obsah	03
13 – Joseph	04
14 – Život v údolí	08
15 – Cesta do hôr	15
16 – Roraima	18
17 – Tvoja duša je ako kvet	24

13 - Joseph

Tých niekoľko dní po obrade rozlúčky som zostávala ešte v údolí, pri mori. Hodne času som strávila rozhovormi s Josephom a pomaly som sa o jeho živote dozvedala viac a viac.

Bol sirotou. Jedného dňa, prišiel o oboch rodičov, pre akúsi zvláštnu horúčku. Pamätám si to. Bola som ešte malá a nasmela som takmer ani zo svojej izby. Otec bol veľmi prísny aj na služobníctvo, veď v tom čase sa blížilo narodenie môjho malého brata. Boli to pochmúrne dni, pre všetko to, čo sa vonku dialo. Dostávali sme správy ako ten, či tamten i onen, na záhadnú horúčku zomrel.

Napätie bolo cítiť vo vzduchu. Nik nevedel čo sa to vlastne deje. Niektorí hovorili o tom, že je to isto iste mor. Iní hovorili o božom hneve. Videla som starosti na tvárach svojich drahých.

A jedného dňa, Joseph o tých svojich drahých prišiel. Zostal sám. Celkom sám. Malý chlapec, ktorý nemal nikoho. No usmialo sa naňho šťastie a on o tom dnes

hovoril ako o čistej milosti. V susedstve žila už postaršia žena, bylinkárka a tak trošku čudáčka a tá si toho malého chlapca vzala k sebe. Jej srdce sa rozohrialo a Joseph tak mal celkom nečakane po svojom boku niekoho milého. Nikdy nepoznal svojich starých rodičov, no z tejto ženy mal pocit, že takáto by mohla byť jeho stará mama. Od tej chvíle jej ani inak nepovedal.

Medzi sirotou a osamelou ženou vznikol krásny vzťah. Vždy keď o nej Joseph hovoril, hovoril veľmi úctivo a s vdáčnosťou.

“Vieš, bolo to zvláštne. Bývala v podstate blízko nás. No všetci ju považovali za bláznivú bylinkárku, čudáčku. A pamätám si ako aj mne matka hovorila, aby som sa jej radšej vyhýbal. Stále premýšľam, keby moji rodičia neverili všetkým tým rečiam, ktoré o nej kolovali, či by nezostali žiť.”

“Ako to?” - pýtam sa prekvapene.

“Nuž, aj keď o nej ľudia kadečo a ver, že aj nepekne, nahovorili, boli aj takí, ktorí za súmraku chodili tajným chodníčkom ku nej si po rady, či bylinky. A aj vtedy, keď

zúrila tá zvláštna horúčka, a ja som už býval s ňou, som si všimol, ako podvečer, často až hlboko v noci, za ňou prišli zúfalí ľudia. Každému pomohla. Vedela čo treba robit'. A ja si stále kladiem tú otázku, či muselo toľko ľudí zomrieť. Predsudky mnohým nedovolili požiadať ju o pomoc. Ale tí, ktorí sa zverili do jej rúk, neobanovali.”

“Myslím, že viem o kom hovoríš. Nepomáhala aj pri pôrodoch?”

“Pokiaľ viem, tak už len veľmi vzácne. Posledné roky takmer nevychádzala zo svojho domu. Svojmu remeslu, ale učila jednu mladú dievčinu.”

“Vieš, ako ťa tak počúvam, tak sa mi zdá, že tá žena bola u nás. Moja mama v ten nešťastný čas mala priviesť na svet môjho brata. A žiadna babica nechcela prísť. Pamätám si môjho otca aký bol zúfalý.”

“Máš pravdu. Vieš, možno to nevieš ale tvojho otca som začal obdivovať už vtedy.”

“Čože? Obdivovať? O čom to hovoríš?”

“Tvoj otec bol naozaj veľký muž. Už vtedy keď jedného večera zaklopal na dvere a pokorne požiadal o pomoc. Moja stará mama, nezaváhala ani na chvíľu. Vzala si vrecúška s bylinkami a nejaké veci k tomu. Povedala mi, aby som nikam nechodil, a nech sa nebojím, lebo možno sa vráti až na úsvite. A bola naozaj preč celú noc.”

“Bál si sa?”

“Áno. Nie tak dávno predtým som stratil oboch rodičov, začínala prenikať do môjho uboleného srdca a do toho tá záhadná horúčka šíriaca sa mestom, ktorá naberala na sile a rýchlosti. Nechcel som prísť aj o ňu. Áno, mal som naozaj strach.”

“Pamätám si ten deň. Mama povedala, že dnes, určite dnes, sa dieťa narodí a mala strach či to zvládne sama. Stará kuchárka povedala, že jej pomôže ako bude vedieť, ale že predsa len nie je babica. Môj otec povedal, že niečo skúsi. Bol hrozný nečas, šialene začalo snežiť, pomaly sa nedalo na krok vidieť.”

“Áno, do rána potom napadalo takmer meter snehu. Sledoval som to skoro celú noc, kým ma únava neprinútila

zatvorit' oči a desil som sa, ako sa stará matka vráti späť ku mne.”

“Hm, tej noci sa narodil môj malý brat. Vtedy som celkom nechápala čo sa dialo, až po rokoch mi mamka priznala, že jeho pôrod bol z tých ťažších, i to, že z neho skutočne mala obavy. Až po rokoch mi priznala, že jedno dieťa práve pri pôrode stratila. Nepamätala som si to.”

“Asi si bola veľmi maličká.”

“Áno.”

Mala som rada rozhovory s Josephom. Pochádzali sme síce z jedného mestečka, no z opačných koncov, a tak mnohé čo mi hovoril, mi pripadalo ako celkom iný svet. Hovoril mi o momente, keď objavil more a ako mu učarovalo. Hovoril o tom, ako na mnohých lodiach práve mladí, ešte neskúsení chlapci museli robiť tú najšpinavšiu robotu. Často to boli práve siroty. Ich podmienky boli priam neľudské.

A tak mi priznal, že jedného dňa sa rozhodol, že sa bude plaviť len pod vlajkou s mojím otcom. Vnímala som, akú

veľkú úctu k nemu prechováva, bola som prekvapená i dojatá zároveň. Vedel hodne o živote môjho otca.

Povedal, “vieš, o tvojom otcovi sa hovorilo, že je jeden z najprísnejších, no zároveň najspravodlivejších. Bola to česť plaviť sa s ním. Bol pre mňa veľkým vzorom.”

“Veľkým vzorom? Prečo? Bol skôr obchodníkom ako námorníkom.”

“To áno, ale len si to vezmi. Vyrastal v dome celkom obyčajného, bežného obchodníka s malým obchodíkom. Ďaleko od prepychu a lesku ku ktorému sa tvrdou prácou dopracoval.”

Tíško, v nemom úžase som načúvala tomuto mladému mužovi, ktorý s takým nadšením rozprával o mojom vlastnom otcovi. Áno, pre mňa to bol môj skvelý ocko, ktorého som milovala, vnímala som, s akou úctou s ním ľudia rozprávajú, ale nikdy som doteraz nezažila, že by niekto o ňom rozprával s takým nadšením.

“Nesmieš sa na mňa hnevať, ale často som sa na lodi s tvojim otcom rozprával. Zvlášť keď ho na cestách nedoprevádzala jeho rodina. Aj on zažil na prvých

plavbách násilie páchané na mladých chlapcoch. Myslím, že aj preto sa rozhodol, že ak raz bude mať svoju vlastnú obchodnú loď, že tam bude panovať iná morálka. A myslím, že sa mu to aj podarilo.

Neviem či poznáš ten príbeh, no medzi námorníkmi sa traduje.”

“Aký?” - musím priznať, že horím nedočkavosťou.

“Nuž, tvoj otec začínal tak ako ja. Obchodné znalosti samozrejme mal od svojho otca z ich malého rodinného obchodíku. No keďže túžil raz vyberať on sám v tých ďalekých krajinách tie najnádhernejšie látky, a v tom bol naozaj expert, začal sa plaviť ako celkom obyčajný námorník.

A tak sa raz stalo, že kapitán, ktorý bol poverený vyzdvihnúť v jednej z tých ďalekých krajín látky, nemal o nich ani potuchy. Vyznal sa excelentne v korení, no teraz bol postavený pred novú situáciu. Chceli ho podviesť. Bolo by to veru dopadlo nedobre, keby práve tvoj otec vskutku bravúrne nezasiahol. V látkach sa vyznal a

niektorí muži sa mu za to aj smiali. No on vtedy, povedal by som, zachránil tomu kapitánovi krk.

Nechcem ani pomyslieť, keby ten starý kapitán priniesol tomu obchodníkovi také prašivé látky. Kolovali o ňom veru nie dobré chýry a keď mu niektorá z jeho obchodných lodí priniesla nekvalitný tovar, veru nepekne sa zachoval k celej posádke. No keďže on sám nebol čestný, časom sa zástup tých, ktorí sa ho pokúsili tiež podviesť len rozrastal.

Ten starý kapitán pochopil, že ten mladík - tvoj otec - sa naozaj vyzná. Zrodilo sa tak úžasné priateľstvo. Takto milá Célie sa začala rodiť hviezda tvojho otca. Miloval som tie príbehy starých námorníkov o tvojom otcovi, ako toľko krát múdro zasiahol do roztržiek, ktoré sa rodili na dlhých plavbách.”

Usmievam sa a spomínam aj ja, - “áno, pamätám ako som zbožňovala sledovať ho, keď sa s niekým rozprával.”

“Mal veľký dar diplomacie. Je pravda, že ten starý kapitán, nebol hlúpy, ale keby tvoj otec nebol dostatočne diplomatický, nebolo by im to pomohlo. Ani jednému.

Celá tá situácia nebola celkom bezpečná. Nie s každým je možné obchodovať.”

“Áno, to otec často hovoril. A že niekedy je potrebné si pripraviť pôdu.”

“Je to tak. Tiež som rád sledoval tvojho otca pri rozhovoroch, obchodných jednaniach. Bola to veľká škola môcť sa plaviť pod jeho vlajkou, môcť sa od neho učiť.”

Náhle stíchol a ja som si uvedomila, že je preč, že už nebude viesť tie úžasné rozhovory a ani s nikým obchodovať.

Mala som rada tieto rozhovory s Josephom. Nielen, že mi odhaľoval tvár môjho otca, ktorú som ako dcéra celkom nemala možnosť spoznať, no vnímala som tiež ten jeho životný príbeh.

Tak ako kedysi môj otec, i Joseph mal svoje sny, ktoré veril že sa jedného dňa stanú skutočnosťou. Lenže teraz sme boli tu. Cesta z ostrova bola v podstate nemožná. Raz som sa na to spýtala aj Josepha a na moje prekvapenie mi povedal, že je šťastný.

“Cítim zmierenie, Célie. Zažil som hodne bolesti, ale i radosti. Mal som šancu plaviť sa po ďalekých krajinách, nádherných krajinách, i krajinách kde tak ako u nás, ten obyčajný ľud trpí hladom a chudobou. Mám rád more, no cítim sa šťastný tak, ako doteraz hádam nikdy. Títo ľudia majú takú hlbokú úctu k všetkému živému, aj k samotnému moru až je to dojemné. Aj keď som sa posledné roky takmer neptretržite plavil, tu viac ako na akékoľvek lodi cítim spojenie s morom.”

“Hm, to je zaujímavé.”

“Neviem to vysvetliť. Milujem prejsť na ostrov Veľkého strážcu, je to neopísateľný pocit, keď sa pred tebou roztvorí celé to šire, surové more.”

“Ak by si sa mohol vrátiť domov, vrátil by si sa?”

“Myslím, že nie. Som tu naozaj šťastný. Naviac, už ma tam v mojej domovine nikto nečaká. A čo ty Célie?”

“Ja neviem. Myslím, na tých, čo zostali doma. Je tu krásne, no len to tu spoznávam.”

“To je pravda, daj tomu čas. V najbližších mesiacoch je tento ostrov tvojim láskavým domovom.”

“Áno.” - tíško odpovedám a usmievam sa.

14 - Život v údolí

Mala som rada chvíle s Josephom. Postupne mi odhaľoval život tu, v porovnaní s tým našim. To čo sa on sám stihol za ten čas naučiť a vypozerovať.

Jedného dňa sa ma nečakane spýtal, či sa ma môže niečo opýtať. Tváril sa pri tom ako malý školáčik. Netušiac, na čo sa ma to chce spýtať, prikývla som. A Joseph sa ma spýtal ako som si zvykla na zmenu oblečenia. Priam sa pri tom začervenal. Ako sa to spýtal, musela som sa červenať aj ja. No musela som mu tiež priznať, že ťažko, že si pripadám viac nahá ako oblečená.

A on sa tváril, že to chápe. Napokon sa usmial a dodal len: “Je to asi poriadna zmena.”

Usmiala som sa a mlčky súhlasne prikývla. Pomaly som tiež zistovala, že Joseph je zaľúbený. Všimla som si, že vždy keď sa pri ňom zjaví Lona, je celý nesvoj. Áno, niet pochyb, že Lona bola nádherná mladá žena, s krásnym bujným poprsím, čo by iste nie jedného muža potešilo. Naviac pohybovala sa tak ladne ako keď sa vlnky na vode

jemne hojdajú. A oči jej žiarili ako najkrajšie smaragdy. Boli krásne zelené. Nevieťm či som také oči niekedy videla.

Nikdy, aj napriek tomu, že ženy i muži tu chodili skôr sporo odetí, som si nevšimla žiadne chlípne chůt'ky, či nárazky. U nás doma som niekoľko krát bola svedkom udalostí, ktoré sa mi rozhodne ako žene nepáčili. Tu však všetko plynulo v akejsi úcte a harmónii.

“Lona je žena vody.”

“Žena vody? Čo to znamená?”

“Tak ako u nás sú rôzne rasy, tu je tiež niečo podobné, ale ... no ťažko sa to vysvetľuje. Sám som si nie istý či to správne chápem.” - zadumane stíchol.

“Len pokračuj prosím.”

“Tak dobre. Sú tu ľudia Zeme, tí majú zväčša hnedé oči, venujú sa práci so zemou, pestujú rastliny a sú to asi tí najlepší kuchári. Vyvolení Zeme, tí ovládajú umenie liečenia. Zvlášť prácu s bylinkami, mastičkami a vedia sa dotýkat' tela tak, aby ti uvoľnili bolesti.

Ľudia ohňa, ich ryšavé vlasy a prenikavé sivasté oči. Je to veľmi zvláštna farba. Najčastejšie sa starajú o niečo ako teplo domova, robia rituály, ktoré tu sú súčasťou každodenného života, ako si si už určite všimla.”

Veru všimla, musím súhlasiť.

“Ľudia vody, majú najčastejšie zelené oči. Také zelené, aké si hádam ani nikdy nikde nevidela. Milujú vodu a vedia s ňou skvele narábať. Nájdu prameň aj tam, kde sa vôbec nezdá, že by mohol byť. Nepýtaj sa ako to vedia, majú na to prosto cit. Vycítia nový prameň, i jeho účinky. Sú tiež veľmi empatický. Hneď vedia ako sa cítiš.

Ľudí vzduchu, spoznáš ľahko podľa modrých očí. Všetky tie skvelé vynálezy, s ktorými sa tu stretneš sú ich dielom.”

“Vynálezy? Aké vynálezy?” - pýtam sa prekvapene.

“Sú dômyselné, a Célie, aj keď sa to nezdá a máš pocit, že si len na nejakom ostrove s prírodným kmeňom, tak ver, že niektoré tie vynálezy sú ďaleko pred všetkými tými, s ktorými si sa mohla stretnúť u nás doma.”

Musím pripustiť, že som prekvapená.

“A čo tí vyvolení Svetla? Čo vieš o tých?”

“Vyvolení Svetla? Tých je tu v údolí málo, zväčša žijú vysoko v horách. Oplývajú veľkou múdrosťou. Ak sa nemýlim, tak ten Nalu čo s tebou prišiel, patrí k vyvoleným Svetla.”

“Áno,” - odpovedám a na oplátku mu aj ja rozprávam o živote tam hore, o chráme, o speve - nespeve.

“Je to zaujímavé.”

“Joseph, chcela by som sa ťa tiež niečo spýtať.”

“Pýtaj sa.” - posmelil ma Joseph čakajúc na moju otázku.

“Nuž, chcem sa spýtať, vieš ako dlho sme vlastne na tomto ostrove? Mylím, vieš aké obdobie je u nás doma?”

“Aké obdobie? Popravde nie som si istý. Ešte zo začiatku som si zaznamenával dni, ktoré sme tu, lenže potom, tak ma pohltil život tu, že som si uvedomil, že už niekoľko dní som si nezaznamenal a tak to určite nie je presné. Navyac tu sa mesiace počítajú úplne inak.”

“Úplne inak? Ako inak?”

“Počítajú podľa luny, a tak mesiac má vždy 28 dní. Je to vlastne veľmi jednoduché. Rok, je ale podobne dlhý ako ten náš, pretože počítajú s 13-timi mesiacmi.”

“13 mesiacov? Tak to je naozaj zvláštne.”

“Myslím, že tu sa ale netrápia tak celkom pre kalendár. Oni vedia čo kedy, riadia sa prírodou. Ešte jednu zvláštnosť som zistil a chvíľu mi trvalo kým som pochopil. Rok sa tu začína jesennou rovníkennosťou. Teda v čase keď oslavujú obrad hojnosti darov prírody. Čas kedy sa pomaly príroda ukladá na zimný spánok a zasievajú sa nové semená, ktoré na jar vyklíčia. Aj keď pochopil som, že tu sa nestriedajú štyri ročné obdobia tak výrazne ako u nás. Aspoň tu dolu v údolí nie. Tu je teplota vraj po celý rok vyvážená a hojnosť plodov tu je v podstate stále. V horských oblastiach je to však výraznejšie.”

A ja myslím, na tú horskú osadu. Prv ako sme zišli sem dolu do údolia, rána začínali byť chladnejšie. Premýšľala som, či sa tam ešte vôbec vrátim a či tam teraz nie je ešte viac zimšie.

Pozorovala som ten život tu. Ako sa Joseph celkom prirodzene zapojil do tých bežných činností, akoby to hádam robil od nepamäti. Vnímala som ako medzi ním a Lonou narastá prít'azlivosť. Keby sa Joseph bol narodil na tomto ostrove, celkom nepochybne by patril k ľuďom vody. Celkom s nimi splynul.

A tak som pomaly prenikala aj ja do tajov tohto nového sveta.

Všade som vnímala zvláštne malé stromčeky s bielymi a rubínovo červenými plodmi. Jedného dňa som sa teda Josepha na ne spýtala. A on mi odhalil ich tajomstvo.

Tieto zvláštne malé stromčeky zasadené v nádobách sprevádzali každého už od jeho počatia. Vždy keď bolo počaté dieťa, matka i otec vzali z toho svojho stromčeka po jednom plode. Zasadili ho do pripravenej nádoby, celkom jedinečnej pre ich dieťaťko. Musím priznať, že vtedy som ani za mak nerozumela ale tomu, ako vedeli, že počnú dieťa.

Tak ako rástlo v lone matky dieťaťko, rástol aj tento stromček. Farba prvých kvetov zvestovala, či sa narodí chlapec a či dievča.

Stromčeky boli späté so životom svojho majiteľa, boli akoby zrkadlom života a životnej sily. Zároveň svojmu majiteľovi prinášali i liečivú silu pre regeneráciu, keď bolo potrebné. Trvalo mi dlho, kým som celkom pochopila význam týchto stromčekov Theia.

Kým Theia plody u žien mali prevažne nádhernú červenú farbu, od malinovej, cez rubínovú až po sýtu farbu bordó, u mužov to bola biela farba. Biely i červený plod sa teda vložil do nádoby pri počatí dieťaťa a farba prvých kvetov o krátky čas prehovorila. Prvé plody, ktoré sa objavili, ešte kým bábätko bolo v lone matky, slúžili matke na potieranie svojho rastúceho bruška. Jemná šupka prvých plodov sa ľahko rozpúšťala vo vode a práve tou matka aj zalievala Theia stromček.

Nádoby boli jedinečné.

Život v údolí plynul pokojným tempom. Čoraz viac mi začínal chýbať spev - nespev. No niekde v hĺbke svojho srdca akoby som ho stále počula.

Vníkala som, že dni sa krátia a jedného dňa za mnou prišiel Nalu, povedal, že o dva dni sa vydáme na cestu späť.

15 - Cesta do hôr

Cesta späť do hôr bola náročnejšia. Nielen pre chlad, ktorý bolo viac a viac cítiť. Cítila som sa akosi zvláštne. Na cestu sme mali opäť plody rarika. Vďačné plody, ktoré som si zamilovala. Späť do hôr sme sa vracali len ja a Nalu. Nevieť, možno i preto som sa cítila malinko nesvoja. Ešte nikdy som nebola široko ďaleko sama len s mužom.

Pozorovala som, ako sa za tých niekoľko málo týždňov krajina zmenila. Čím viac sme stúpali vyššie, listnané stromy zhadzovali svoje lístie, tak ako to robia aj u nás. Len jeho šuchot pod našimi nohami narúšal ticho, ktorým sme kráčali. Čím vyššie sme boli, o to viac sa krajina začínala ponárať do ticha prichádzajúcej zimy.

Vdychovala som tú nezameniteľnú vôňu vzduchu. Nechávala to celé na seba pôsobiť, netúžila som myslieť na nič. Nevieť čo som celkom cítila, bol to veľmi zvláštny pocit. No niekde z hĺbky sa dralo na povrch, že môj život už nebude taký aký býval, aj keby som sa mala hneď vrátiť do svojej domoviny.

Napokon sme prišli do osady, no na moje prekvapenie bola v podstate prázdna. Čakala nás tu len Nala. Počas zimných mesiacov sa časť liečiteľov presúvala nižšie a ako už onedlho zistím, pre transport chorých a zranených, ktorí sa v osade ešte zotavovali používali vynálezy, o ktorých mi čo to naznačil už Joseph.

V osade sme zostali len na noc. Nala mi pripravila kúpeľ a až doteraz mi neprišiel viac obradnejší ako práve teraz. Zaplavoval ma pocit, akoby ma mal tento kúpeľ pripraviť na niečo celkom nové. A nemýlila som sa.

Ten večer som opäť počula spev - nespev a ráno bolo nádherné. Všetko vôkol bolo biele. Počas noci, kým sme spali, tichúčko, tíško napadal sneh. To ráno keď za mnou Nala prišla, aby sme sa učesali a obliekli, bolo vo vzduchu cítiť mystérium, ako keď sa samotný tok času spomalí.

Mlčky sme sa najedli, no ja som doteraz nevidela, aby sa Nalu toľko usmieval. Tak záhadne. Tešil sa.

Potmetútsky sa na mňa usmial a akoby mi čítal opäť raz moju nevy povedanú otázku, jednoducho len povedal: "Milujem sneh a keď zahalí celú krajinu."

"Nemyslela som si, že na tomto ostrove bude sneh."

"No sme dost' vysoko, v údoliach by si sa s ním nestrela."

V tichosti sme dojedli, spratali všetko čo bolo treba a vychystali sa na púť do Veľkého chrámu liečenia. Tam sa mala započat' moja nová cesta životom. Kráčali sme priamo k tomu veľkému schodisku a mňa desil výstup až tam hore. No na moje prekvapenie, sme vstúpili do čohosi, čo pripomínalo veľké vajce, po celom svojom vnútornom obvode s niečím ako lavička.

Nalu sa záhadne usmieval. Vajíčko sa zrazu len zavrelo a my sme sa pohli smerom hore. Musím sa priznať, nikdy som nič také nezažila a oči som si išla veru vyočiť, čo sa to vlastne deje. Myslím, že celé to vajce sa nedotýkalo ničoho pod nami, akoby sme sa kúsok nad tým širokým kamenným zábradlím vznášali. Bolo to naozaj zvláštne a veľmi ťažké uveriť tomu čo som práve zažívala.

Trvalo to len chvíľu, vôkol nás bola beloba, nádherná, dychberúca. Sneh sa v zlatistom slnku čarovne trblietal. Pred niekoľkými mesiacmi som z tohto chrámu odchádzala a dnes som sa sem vracala.

Keď sme dorazili až na samotný vrchol vystúpili sme. Obzerala som si znovu to vajce, hoci len krátko, lebo už nás tu vítal strážca. Ten, ktorý tu stál a lúčil sa so mnou v čase, ktorý mi dnes pripadal ako večnosť. Toľko som toho za ten čas zažila. A čo som ešte mala zažiť, to ešte len bolo.

Nalu i Nala sa strážcovi jemne uklonili, a ja som ich už naučeným spôsobom nasledovala. Do vnútra chrámu sme napokon vstúpili všetci štyria. Nala ma viedla ďalej, mramorovým jemne oblúkovým schodiskom niekam dolu, dolu. Tu ako vzápätí zistím, pod chrámom liečenia je množstvo miestností, ktoré slúžia na liečenie, stretávanie sa a ešte o kúsok nižšie niečo ako kuchyňa a spoločenská miestnosť, ktorá slúži aj pre chvíle spoločného jedenia.

O poschodie nižšie sú už potom samotné izby pre nás, jednoduché izby pre strážcov. Všetko to vytesané v skalách, pod nami obrovská priekopa a neskutočný výhľad. Až mi to dych vyrazilo a moje ústa zostali otvorené takmer dokorán.

Chodbou vstupujeme k samotným izbám. Ja budem tú svoju zdieľať spolu s Nalou. Zariadenie izby je veľmi

jednoduché. Dve zavesené lôžka, jednoduchá prikrývka sa zdá byť príliš tenká, no ako zistím, je to ten najjemnejší teplučký kašmír. Hoci vonku stále jemnučko padá sneh, tu je veľmi príjemne teplúčko. Za teplo tu vd'acíme horúcemu prameňu, ktorý zvlášť v týchto zimných mesiacoch zabezpečuje príjemnú klímu tu vo vnútri.

Nasávam vôňu, ktorá sa tu vinie celým týmto priestorom. Tak jemná, zvláštne exotická, akoby ani nepatrila k tej zasneženej scenérii.

Vyvolení svetla, strážcovia svetla. Roraima.

Zrazu na mňa doľahlo dojatie. Som tu, na najposvätejšom mieste tohto nádherného ostrova. Tu sa začala moja púť na tomto ostrove. Tu ma počas ich jedného mesiaca liečili. A teraz sa mám ja učiť liečiť, ak som všetko správne pochopila.

Všetko je tak prosté, akoby to ani inak nemalo byť. Zadívam sa do tej nádhernej scenérie, ktorá berie dych a na chvíľu si zatvorím oči. Mám pocit, akoby som počula samotnú ozvenu svojho vlastného srdca. Jeho rytmus je

tak upokojujúci. Z môjho vlastného rozjímania ma napokon vytrhne až Nala.

Zostupujeme o čosi nižšie, do veľkej siene kde na nás čakajú ostatní strážci. Cítim ako mi začína biť srdce o čosi rýchlejšie a ja spomalím svoj krok.

“Len pod Célie,” - láskavo sa na mňa usmeje Nalu a ja viem, že všetko je tak ako má byť.

“Toto sú ostatní strážci, moc si ich zrejme nepamätáš, oni ťa síce poznajú, no ty ich nie.”

A tak postupne mi predstavuje jedného za druhým a mňa sa zmocňujú obavy, či si ich všetkých zapamätám. No z ich očí je cítiť samotnú láskavosť a ja viem, že možno teraz v tejto chvíli si všetky tie mená, ktoré sa na seba ponášajú nezapamätám, no viem, že je to v poriadku. S každým sa jemným úklonom pozdravíme. Je to ako nejaký obrad a ja sa cítim viac a viac dojatá, až neviem či všetky tie emócie vôbec udržím na uzde. Mám obrovskú chuť ich všetkých objat’.

Tento deň bol mojim prvým dňom veľkého učenia a ja som ten večer celkom zblízka vnímala spev - nespev, tíško

pozorujúc celé to dianie a po lícach mi stekali slzy ohromného dojatia. Dojatia, ktoré nebolo možné viac zadržiavať’.

16 - Roraima

Moja starká, mamka môjho ocka, kedysi hovorila, že si mám zapamätať sen, ktorý sa mi sníva na novom mieste. A moju prvú noc v Roraime, keď som zaspávala na tomto zvláštnom mieste, ktoré môjmu srdcu bolo nejakým spôsobom blízke, sa veru sníval nádherný sen.

V tom sne sa mi zjavila prekrásna žena. Nemyslím si, že by som niekedy takú krásnu ženu videla. Viedla ma cestou k akejsi priepasti. Zrazu len mávla rukou a medzi tými dvomi brehmi priepasti sa zjavil most. Viedla ma naň. Mala som strach. Pamätám si, ako som si priamo v tom sne povedala, veď toto je len sen. Strach zmizol, tá krásne prežiarená žena sa na mňa usmiala.

Zostali sme stáť uprostred mosta. Pod nami bola veru poriadna hĺbka. Uvedomila som si, že jeden koniec tej priepasti je akoby Aurora a druhý koniec je moja domovina, svet z ktorého som pochádzala.

Tá nádherná žena prehovorila, no vlastne nehovorila, len som to tak vnímala, akoby hovorila potichu v sebe a ja som

jej aj tak rozumela. Ako toľko krát predtým, keď som mala pocit, že hádam Nalu číta moje myšlienky. Nejako tak so mnou hovorila aj táto žena. Mäkkým hlasom povedala: “Célie, to ty si tento most.”

Začudovala som sa a keď som sa pozrela na most, bol preč. Stáli sme vo vzduchu, a neviem či ma to viac vydesilo, alebo som bola viac prekvapená. Žena roztvorila svoje ruky, každú smerujúc k jednému z tých brehov. A ja som vnímala, že ten most tu je, aj keď ho nebolo vidieť.

Ty si mostom, zazneli opäť tieto nevšedné slová a ja som sa prebudila. Ešte len malo svitať, no ja som vedela, že už nezaspím. Vedela som, že onedlho bude počuť spev - nespev. Zhlboka som sa nadýchla, myslela som na ten zvláštny sen a bolo mi krásne.

Nala sa krátko nato prebudila tiež a len my pokynula aby sme sa nachystali. Zišli sme dolu dolu. Tu v tejto veľkej sále sme mali z večera nachystané na zemi malé tkané koberčeky. Boli príjemne vyhriate. Každý sme zložili svoje telo na ten svoj a pre mňa zvláštnymi pohybmi sme začali svoje telá naťahovať a hýbať svojim telom spôsobom, aký som doposiaľ nepoznala. Pohyby boli pomalé, jemné, moje

telo sa príjemne rozohrievalo a prebúdžalo. Cítila som prívaj jemnej energie hádam až po samotné končeky vlasov.

Tíško sme prešli do Veľkého chrámu nad nami. Do kruhu sa tu už stavali muži i ženy. My ostatní sme stáli v rozostupe opodiaľ. Sledovala som, čo robí Nala a celkom prirodzene opakovala po nej. Svoje ruky si priložila k srdcu a jemne sklonila hlavu, akoby sa uklonila. Potom, naopak svoju tvár akoby nastavila slnečným lúčom a takmer neznateľne sa usmiala. Vedela som presne kedy sa ozve spev - nespev a bolo to nádherné.

Po tejto rannej ceremónii sme opäť zišli dolu dolu a najedli sme sa. Bolo mi príjemne. Ako na tele, tak i na duši. Vnímala som jemný smiech, ktorý sa tu z času na čas ozýval. A prekvapil ma. Spomenula som si na tých svätých mužov z ockových ciest, na jogínov sediacich s čudne prekríženými nohami. No všetci boli akýsi vážny. Hádam len raz sme zažili jedného, čo bol veselej mysle a môj otec povedal, že toto je skutočný mudrc. Že vie a chápe, že občas sa berieme všetci príliš vážne a tak život sám nám uniká pomedzi prsty. Veľmi si vážil toho muža.

A ja som si práve tu na toho starého muža spomenula. Mal ľahkosť bytia. A tu som to začínala pozorovať tiež. Každý muž a každá žena, vedeli čo majú robiť a urobili to s najväčšou úctou k životu samému. No nikdy som nezažila, že by sa niektorí z vyvolených svetla tvárili, že by bol niečím viac, ako ktokoľvek z akéhokoľvek kmeňa, z akéhokoľvek rodu.

Keď som sa dozvedela, že vyvolení svetla ovládajú a majú znalosti darov z každého rodu, ja sama som si myslela, že musia byť niečím viac. Nemohla som sa viac myliť. Milovali život rovnako ako zemskí či vodní. Rovnako, ako vzdušní či ohniví.

Nasávala som túto atmosféru a milovala ju každým nádychom viac a viac.

Po výdatných raňajkách, ma Nala odviedla do jednej z menších bočných miestností. Tu na mňa už čakala Heja, nádherná žena, takmer ako tá z môjho sna a s najčarovnejším úsmevom aký som kedy videla. Ako keď sa milujúca matka zadíva na svoje dieťa a ja som mala pocit, akoby ma pohladila.

“Bud’ pozdravená.”

“Ty tiež,” a jemne sme sa navzájom uklonili.

“Dúfam, že sa ti tu páči.”

“Och, veľmi. Je to tu také čarovné. Som nesmierne dojatá, stále mám pocit, že sa asi rozplačem.”

“To je v poriadku.” Nežne sa na mňa usmiala a ja som vedela, že všetko je tak ako má byť’.

Vyrozprávala som jej svoj sen. Usmievala sa a len prikývla. V jej prítomnosti som sa cítila ako v maminom náručí. Bolo mi dobre. Nesmierne dobre.

Ten deň ako mnoho ďalších som strávila v jej prítomnosti. Postupne ma zasväcovala do tajov, o ktorých som si hádam ani v najfantastickejších snoch nedovolila snívať’.

“Célie, čo vieš o Theia?”

“O tých stromčekoch? No, niečo málo už o nich viem, hoci len ťažko chápem.”

“To nič. Podstatné je, aby si vedela, že každého Aurorana a každú Auroranku Theia sprevádza počas celého života od jeho počatia. Ty síce nie si Auroranka, no v čase keď si tu pred niekoľkými mesiacmi ležala a my sme nevedeli, či sa rozhodneš vrátiť späť do života, sme zasiali jedno semienko z veľkého Theia stromu života. To semienko za ten čas vyrástlo v malú, ešte krehkú rastlinku. Ešte chvíľu potrvá kým zakvitne, no vedeli sme, že keď semienko pustilo svoje korene do zeme, i ty sa vrátiš nateraz do života.”

“Ja mám svoj Theia stromček?”

“Áno. Zostával tu, v chráme, tak sme cítili, že je to správne. No teraz je čas, aby si sa oň starala už sama. Nala ťa všetko naučí.” S tými slovami, mi podala naozaj ešte krehkú rastlinku.

Ešte zd’aleka sa nepodobala na stromček aký som doteraz videla. Nádobu bola takmer čistá, bez významných ornamentov či ozdôb. Páčila sa mi, no vedela som, že časom pribudnú nejaké tie zdobená. Zdobenie nádoby pre Theia bolo nádhernou až obradnou záležitosťou.

“Len dýchaj.”

A ja som dýchala. V ruchách pred sebou som držala nádobu s tou krehkou rastlinkou. Dýchala a vnímala, ako sa jej lístočky jemne chvejú. Tak ako vo mne sa všetko chvelo. Vnímala som, ako mi po lícach začali stekať slzy.

Od momentu ako sme sem prišli, moje dojatie nad všetkým čo som svojimi zmyslami vnímala len narastalo. A teraz v tejto chvíli ma to jednoducho premohlo. Moja Theia.

V mysli som sa jej začala prihovárať, pýtať sa, čo potrebuje a čo môžem pre ňu urobiť. Celkom prirodzene, šlo to samé a ani neviem ako sa stalo, načúvala som jej odpovedi.

17 - Tvoja duša je ako kvet

Veľmi často mi hovorili, že mám dýchať. Len dýchaj a ja som spočiatku nechápala. Len pomaly, veľmi pomaly som začínala chápať, že náš vlastný dych prináša liečenie nášmu telu, myslí i duši.

Kým počas ranných a večerných cvičení sme sa hýbali spoločne v jednom rytme, pripomínajúcom tanec života, počas dňa som spolu s ďalšími ženami tancovala v jemných vlnách. Vnímala som, že moje telo ženy potrebuje i iné pohyby, akoby takmer nebadané. A ja som tento tanec života milovala viac a viac.

Už niekoľko dní som pozorovala, ako sa ženy spoločne hýbu v týchto ladných pohyboch, no tiež akoby viac a viac žiarili. A jedného dňa mi pristo Heja povedala:

“Tvoja duša je ako kvet.”

“Ako kvet? To sa mi páči,” usmiala som sa. Naozaj sa mi táto predstava páčila.

A Heja pokračovala. Načúvam jej mäkkému hlasu, nechávam sa viesť a zatváram oči, tak ako mi pokynula.

“Len dýchaj, nič viac nemusíš. Len dýchaj, si v bezpečí. Len dýchaj, ty smieš.

Prilož svoje dlane na svoje srdce a cíť ho. Tvoje nádherné srdce, rozlieva životodárnu krv po celom tvojom tele, i do tých najmenších zákutí.”

Cítim ako moje telo odpovedá na tieto slová, končeky prstov na nohách a hádam i končeky mojich vlasov sú celkom bdelé, akoby sa do nich vliala nová energia. Je mi dobre.

Vo svojom srdci ako jemný, celkom jemnučký odraz si všímam nádherný kvet. Ešte nie je celkom rozkvitnutý, len zľahka. Pozorujem ho.

A Heja akoby to vytušila, pokračuje ďalej:

“Nechaj kvet svojej duše rozkvitnúť tak ako práve teraz smie.”

Som v bezpečí a kvet mojej duše sa roztvára viac a viac, žiari a mne sa zdá, že musí osvetľovať celú miestnosť, ako keď ranné lúče zalejú krajinu. Zdá sa mi, že čas sa zastavil, no Heja pokračuje ďalej:

“Cíť korene kvetu svojej duše.”

A tak len presuniem svoju pozornosť k svojim nohám. Všímam si, akoby moje chodidlá boli jemnými vláčkami prepojené so zemou. Moje korene. Siahajú hlboko, hlboko, dotýkajú sa nádherných krištáľov v zemi, ešte hlbšie hádam až do samého jadra tejto zeme.

Pozorujem celú tú nádheru. Jadro zeme - nádherne žiarivé, nádherne mocné. Vnímam moje korene, energiu matky zeme, ktorá stúpa vyššie a vyššie, až k mojim nohám. Stúpa vyššie, celkom prirodzene rozžiari aj miesto kúsok pod mojimi chodidlami a ja pocítim príjemné teplo. Ešte kúsok, až sa dotkne mojich chodidiel.

Cítim ako jemne, jemnučko láskyplne vstupuje do môjho tela. Vyživuje ho. Zaplavuje ma vďačnosť k matke Zemi za dar samotného života. Zdá sa mi, akoby som stála uprostred veľkého, nádherne rozžiareného lotosového

kvetu. Celú ma prežiaruje. Jemne, jemnučko, ako ranné slnko, ktoré pomaly začína zalievať svojimi lúčmi krajinu i mňa zalieva jemnučká žiara matky Zeme. Je to akoby som spočívala vo veľkom náručí. Svetlo matky Gaie ma vyživuje. Vnímam ako vstupuje do môjho lona a moje boky sa začínajú jemne vlniť.

Energia samotného života sa tu rozlieva.

Každý môj pohyb akoby sa maznal s touto životodárnou energiou. Pohyby sú jemné, jemnučké, energia sa klže cez vlnu mojej chrbtice a stúpa vyššie a vyššie. Vnímam tú nádhernú vlnu života. Cítim zvláštne šimranie v oblasti môjho pupku, no energia stúpa vyššie. V mieste môjho srdca, môjho kvetu duše sa opäť rozlieva ako v mojom lone. Rozpúšťa zranenia, lieči a regeneruje moje telo.

Vnímam ako moje ruky sa naplnené touto energiou života otvárajú dokorán a tak ako energia stúpa vyššie a vyššie, cez môj krk a hlavu, ešte vyššie až kúsok nad ňu, moje otvorené ruky celkom prirodzene smerujú k nebu.

Vzdávam hold Matke Gaii. Vzdávam hold Stvoriteľovi.

Celé moje telo sa kúpe v tejto zlatistej energii, zlatiskej farbe ranných zôr. Zlatistá energia ma obklopuje, odráža sa z každého jedného lupienka lotosového kvetu uprostred ktorého som.

“Len dýchaj, nič viac nemusíš. Len dýchaj, si v bezpečí. Len dýchaj, ty smieš.” - počujem znovu akoby z diaľky hlas Heji a predsa akoby to samotná moja duša hovorila.

Kúpem sa v celej tej nádhere a pozorujem ako hviezda duše, len kúsok nad mojou hlavou celá žiari. Je ako otvorený kalich mesačnému svitu, žiari snád' ako miriada hviezd nočnej oblohy.

Ticho. Nádherné ticho a jasnosť mojej mysle a zrazu v tomto jedinom okamihu viem.

Pred mojimi zatvorenými očami, v jedinom momente vidím, cítim, plne vnímam príbeh mojej duše. Semienko hviezdy duše, dopadá do teplej, mäkkej zeme. Zem mu otvára svoju náruč a ono s dôverou púšťa svoje korene. Je v ňom všetko.

V tom malom, maličkom semienku je všetko poznanie o dare, ktorým je v tomto pozemskom bytí. O dare, ktorý prináša na zem.

Vnímam, ako sa striebriстая energia žiariacich hviezd nočnej oblohy prepletá so zlatistou energiou matky Zeme. Moje ruky sú ako nádherné listy, jemne vejúce vo vánku. Každý môj pohyb napomáha prirodzenému prúdeniu životodárnej energie pretekajúcej mojim telom.

Len dýcham, veď nič viac nemusím. Len dýcham, veď som v bezpečí. Len dýcham, veď ja smiem.

Áno, smiem nechat' plne žiarit' kvet svojej duše. Stiebristo - zlatá energia prestupuje celým mojim telom. Kúpem sa v nej. Je súčasťou môjho tela, presahuje ho viac a viac.

V jednom jedinom okamihu, som v tichu svojej duše, moje telo je pokojné, bez pohybu. Kvet mojej duše plne rozkvitol, žiari a mne sa zdá, že musí osvetľovať celú miestnosť, ako keby samotné slnko sa tu rozžiarilo. Žiari svojou vlastnou farbou a miesi sa so striebriстую - zlatou energiou.

Len som. Akoby čas a ani tento priestor neboli. Len som. Akoby nebolo nič, okrem tohto okamihu, okrem tejto chvíle.

Tak ako vôňa kvetu sa šíri do svojho okolia, tak kruh tejto svetelnej nádhery, sa rozrastá viac a viac. Ako kruhy na hladine. Môj kruh sa dotýka kruhu Heji a rozširuje sa o kúsok ďalej.

Vnímam kruh každého jedného tu na tomto mieste. Ako nádherná sieť so žiarivými hviezdami na nočnej oblohe.

Vnímam farbu kvetu svojej duše, farbu mojej duše. Tak nádhernú, tak jedinečnú. Zaplavuje ma hlboký mier, súcitiť a vd'ačnosť za život sám, že tu smiem byť, dýchať, žiť, žiarit', prinášať svoj jedinečný dar životu.

Cítim ako mnou preteká súcitiť. Je ho toľko, a tak preteká ako voda v jazierku v ktorom som sa prvé dni kúpala. Je mi tak príjemne, cítim vnútornú silu, cítim silu a vitalitu vo svojom tele.

Pomaly, celkom prirodzene znovu rozhybem svoje telo. Uvedomujem si jemný úsmev na svojej tvári. Je to akoby som sa prebúdzala zo zvláštneho spánku - nespánku. Moja

mysleť bola celý čas bdelá. I moje telo bolo bdelé. No nebolo už tým telom ako na začiatku. Bolo oveľa, oveľa krajšie, ladnejšie a pocit v ňom bol blažený.

Usmejem sa na Heju a ona sa usmieva na mňa. Je mi veľmi príjemne. Chcela by som sa toľko toho spýtať, no niekde v hĺbke viem, že viem a tak neruším toto ticho plynúcej nádhery.

A tak som sa naučila jeden z najsilnejších nástrojov života. Matka Gaia, Stvoriteľ a ja v samom strede medzi nimi. V'ďačnosť za život sám, súcit a milosť v sebe ukrývali obrovskú energiu. Cítila som sa silná, zdalo sa, že čokoľvek by som dokázala, hádam i horu preniesť, no zároveň obrovskú pokoru.

Pokračovanie nabudúce